

Tek Perde Modüler-İnteraktif Bir Oyun

turna kuşundan öğrenmeniz gereken şeyler ve diğerleri

yazan | Eren ŞAHİN

2018, Şubat

Çorum

DEKOR:

Sahnenin solunda kağıttan bir gemi silüeti. Sağında bir masa, sandalye. Masa üzerinde kağıtlar. Bir pencere.

KİŞİLER:

HOLDEN: 30'lu yaşlarda, koyu giyimli, üstte gömlek, gözde yuvarlak çerçeveli gözlük olan bir erkek.

YÖNETMEN KILIKLI HOLDEN: Holden'in şapkalısı.

YAZAR'ın ÖNSÖZÜ

(Ses kaydı ile seyirciye verilir.)

Bu oyunun yazımında emeği geçen yazara, yazarın aklına, yazarın duygularına, ruhuna, öf be ne yazar ama! Her neyse işte aferin yazmış. Bu arada bunu da ben yazıyorum ve kendimden bir başkası gibi söz ediyorum ve kendimi durduramıyorum. Çok eğlenceli kendim hakkında atıp tutabilir ya da yere göğe sığdıramayabilirim. Her neyse, konuya gelelim.

Bu oyun şansına ithafen yazılmış olup, hiç kimseye akıl vermek gibi bir amaç gütmemektedir. Lütfen arkanıza yaslanınız ve cep telefonlarınızı kapattığınızdan emin olduktan sonra oyunun başlamasını bekleyiniz. Kısacası telefonla falan oynamayın demeye getiriyoruz. Birazdan geliyor ııı yani geliyor, son sessizliklerinizi sağlayınız lütfen. *(Fısıf fısıf)* Anonsu da aradan çıkarttık he. İyi seyirler.

KUŞLAR ÖNCESİ

HOLDEN: Hoş geldiniz. Ancak bayağı bir kısmını kaçırdınız öğrenmeniz gerekenlerin. Kalan yirmi dört tanesi ile idare edeceksiniz artık. Ama olsun! Yirmi dört tanesi bile yetecektir hepinize. Turna kuşları..... *(Bekler ve düşünür.)* Direk konuya girmesene be adam diye düşündünüz değil mi? Ben de öyle düşündüğümünden, direk konuya giriyorum. Turna kuşlarının bir hikayesi vardır ve onu anlatacağım. Evet konuya girdim ve bitti. Biriniz de demiyor ki, adı ne bu adamın?.....Evet, sormanızı bekliyorum.... *(Sorulduğunda ya da sorulmadığında)* Adım var, evet. Ancak sizinle paylaşmak istediğime emin değilim ki aslında da adıma gayet iyi biliyorsunuz ve anlayacaksınız ilerleyen seanslarımda. Seans mı? Seans doğru kelime mi bilmiyorum sonuçta terapist değilim...Bölüm?... Yok çok sıradan. *(Düşünür.)* Buldum! Kuş diyeceğim bunlara! 1.Kuş, 2. Kuş, 3.Kuş..... diye sürecek. 1.Kuşumuza başlamadan önce biraz sohbet edelim istiyorum. Ne dersiniz? Bir şey diyemezsiniz tabi ki de. Konuşmaya geldiniz. Tabi ben çok fazla konuşacağım ama asıl sizlerin konuşmalarınızı da merak ediyorum. Ama nasıl konuşacaksınız emin değilim. Şu an, giriş kuşundayız ya da kuşlar öncesi, evet, kuşlar öncesindeyiz. Bu kuşun sonunda bir şey söylemek isteyen olursa, merakla bekleyeceğim ve yanıtınızın da “Bu nasıl tanışma?” olması yüksek ihtimal değeri taşıyor. Bu arada çok fazla vaktiniz gitmeyecek tüm bu kuşlar için. Belki mutlu ayrılırsınız, belki öfffleye öfffleye, belki ağlamaklı, belki belki diyerek, belki ama diyerek, belki de düşünerek! Evet! İşte bu! Düşünerek! Evet! Düşünmek! *(Diğerek turna kuşu yapmak üzere kâğıt alır eline)*

1.KUŞ

DÜŞÜNMEK

HOLDEN: (*Kâğıttan turna kuşu yapmaya başlar, bölüm sonunda turna kuşunu bitirir.*) Düşünmek! Herkes bir şeyler düşünür. Bizler de... Nasıl, neden, ne zaman düşünürüz? Neyi, ne sebeple düşünürüz? (*Hızlı hızlı konuşmaya başlar.*) Dolaylı düşünürüz, üzüntüyle düşünürüz, sevgiyle düşünürüz, nefretle düşünürüz, kuşkuyla düşünürüz, aşkla düşünürüz, özlemle düşünürüz, toplumsal düşünürüz, onu düşünürüz, bunu düşünürüz ve nefes nefese düşünürüz (*Nefes nefese kalmıştır*). Ne de çok şey düşünüyor muşuz yahu! Bu kadar düşünmeye gerek var mı? Gereklilik durumunun pek de tartışılmayacağı bir kavram aslında düşünmek. Ya peki sizin hiç böyle mili saniyelik de olsa hiçbir şey düşünmediğiniz oldu mu? Çok garip... Benim oldu. Çok rahatlatıcı. Ama düşünmeden de var olamayız. Peki ya doğru ya da yanlış düşünmenin ayrımını nasıl yapacağız? İçsel mi toplumsal mı olmalı? Offff. Kendimi çok zorlayacak bir 1.Kuş olacak gibi bu. Kimimiz düşünülmesi gereken her durumu tek taraflı ve içsel olarak düşünürken ki bu yanlış değildir. Kimimiz düşünülmesi gereken şeyin öncesini, şu anını, sonrasını ve bu üç zaman dilimindeki diğer seçeneklerini düşünürüz. Sizce hangisi daha yorucu? Bana kalırsa ilki çok sonradan çöküntü yaşatacak bir yorgunluk verecektir insana. İçimiz, her zaman düşüncelerimizi yönetemez. Neden? Çünkü bu konuda en bilgili kişi benim. Ben bir ukalayım, ben bir bilgeyim, ben bir aptalım. Bakın sizin yerinize de düşündüm. Sinirlendiniz değil mi? Başkası adına düşünmeye çalışmak kadar anlamsız bir durum olamaz. Neden? Çünkü bu konuda en bilgili kişi benim. Ben bir ukalayım, ben bir bilgeyim ve ben bir aptalım. Bu kez kendim düşündüm.

Düşünmek öyle sandığınız kadar da zor bir şey değil. Herkes düşünebiliyor. Düşünmek kişisel bir lütuf değil. Doğru zamanda ve sağlıklı düşünebilmek zor olan. Doğru dışında düşünülen farklılıklar sizi de kimseyi de yüce bir insan yapmaz. Yüce insan olmak istiyorsanız, sadece kendinizi değil; önce kendinizi sonra sevdiklerinizi düşünün, yeter. Haydi geçelim.

2.KUŞ

VİCDAN

HOLDEN: Şimdiki konumuz ise, bizi her açıdan etkileyebilecek bir kelime! Küfürlere konu olmuş, duygulara ev sahipliği yapmaya çalışırken müteahhittin dört dairelik teklifine karşı çıkamamış bir kelime, vicdan! Her şeyin en iyisini bilebilen insanlar için vicdan bir gecekondundan ibaretken, gerçekliği sonuna kadar görmüş, şanslı insanlar için de gölün ortasındaki yaşanılabilir bir barakadır, vicdan! Vicdanın villa ya da şato olmasına falan gerek yok. Gerçek olsun, yaşanabilirsin yeter. Gerçi bizim arzularımızı karşılayabilecek, bize yetecek şeyler bulmamız imkansızda da yakındır. Buluruz bulmasına da o sahte vicdanımız görüldüğü an birden arzular arsız oluverir.

Pişmanlıklarınıza uydurduğunuz kılıfların en yücesidir vicdan. Nereden mi biliyorum? *(Güler)* Çünkü ben bir ukalayım, ben bir bilgeyim ve ben bir aptalım. Sizce vicdan insanın neresindedir? Kalbinde mi? Beyninde mi? Vicdan kalpte başlar beyinde biter! Ooo güzel laf. Mendil satan bir çocuğa üzülme, kalbin işidir. Ama o çocuğa yardım etme yollarını düşünmek beyin işidir. Ne zaman ki, akli ya da duyguların birini yok edip yaşamaya çalışırsanız, vicdansız olursunuz. Beynimizle kalbimiz arasında bir yol var. O yoldaki trafik ne kadar akıcıysa, gerçek bir vicdana o zaman sahip oluruz. Sizlere kötülüğü dokunan her türlü unsurun, sonradan zarar gördüğünü duyup üzülmeniz, insan olmanın göstergesidir. Saçmalamayın, vicdan ile alakası yok! Vicdanınızı sızlatmanıza gerek yok.

(Odada bir süre gezinir, düşünmektedir.) Sizleri daha fazla tutmayayım. Vicdanım sizler sonra. Geç.

3.KUŞ

GERÇEK

HOLDEN: *(Koltuğuna oturur. Ayaklarını masanın üzerine uzatır.)* Duyuyor musunuz? Şişşt. Duymuyor musunuz? Dikkatli dinleyin. *(Yavaş yavaş müzik sesi yükselir.)* Biraz daha.... Az önce duymuyordunuz ve gerçekliği konusunda şüphedeydiniz. Şimdi duyuyorsunuz ve evet bu bir gerçek diyebiliyorsunuz. Gerçeğin kelime anlamı *“el ile tutulup göz ile görülecek biçimde tam anlamıyla var olan, varlığı hiçbir biçimde yadsınamayan, bir durum, bir olgu, bir nesne ya da bir nitelik olarak var olan.”* ya da *“düşünülen, tasarımılanan, imgelenen şeylere karşıt olarak var olan.”*miş. Gerçek olmayan şeyleri sayalım buna göre; hislerimiz, düşüncelerimiz, duygularımız. Tüm bunlar gerçek değil yani. Önce hislerimiz doğru çıksın ki gerçek olsun, düşüncelerimiz gerçekleşsin ancak gerçek diyebilelim ve duygularımız.... Duygularımızın gerçek oluşunu nasıl anlayacağız peki? O an gerçektir deyip geçecek miyiz? Yoksa emin mi olmalıyız gerçekliğin gerçek olması gerçekliğine. Ne kadar gizemli konuştum değil mi? Ama gizem olmadan gerçeklik kovalanmaz, yaşam olmadan ölüm olmayacağı gibi. Güzel laf ama çaktırmayın başka bir oyundan araya sıkıştırdım işte. Gerçek nedir ne değildir bilemeyeceğiz hiçbir zaman. Elle tutulmasına, gözle görülmesine ya da olmayanın karşıtlığı olması durumuna ihtiyaç duymadığımız şeyler de gerçek olabilir aman ha. Dikkatli olun. Gerçek sanmadıklarımız, aslında bir yerlerde bizler tarafından gerçek öldürülmeyi bekliyor. Edilgenliğin böylesi! Ben uzun bir tanım yapayım: *“Elle tutulabilen, var olan, varlığı hissedilen, varlığı hayal edilen, duyulabilen, varlığı zaman zaman da olsa yadsınabilecek, ama asla yoktur denilemeyecek, ihtiyacımız dahilindeki durum, olgu, nesne ya da niteliğin imgelenen şeylere karşıt olarak var olma durumu.”* *(Bekler)* Ne? Bence gayet anlaşılır. Tabi ki de ben bileceğim. *(Gülerek)* Çünkü ben her şeyi neydi? Her şeyi bilirim. Çünkü ben bir ukala, bir bilge ve bir aptalım! Geeeeeç!

4.KUŞ

YALAN

HOLDEN: *(Sandalyesinin üstüne çıkar ve bağıırır.)* Heeeeey! Hey! Size diyorum size. Buradan geçen dört ayaklı havlayan bir köpekbalığı gördünüz mü? Yürüebiliyor ama zıplayamıyor. O yüzden çıktım buraya, yaklaşamaz bana burada. *(Havlama sesi gelir.)* Hey! Çabuk çıkın koltuklara. Bakın geliyor! *(Kahkaha atarak sandalyeden atlar.)* Yalan söyledim, köpekbalığının ne işi var burada? Nasıl da inanıp, bir an arkaya baktınız ama? Böyle saçma sapan bir yalana bile inanma potansiyelimiz var işte. Ama yalan bir iyi bir amaca hizmet ediyorsa pembe bir yalandır değil mi? Haydi ulan oradan! *(Utanmış)* Çok özür dilerim. Kabalaştım aniden. Ama yalana tahammül göstermek ya da göstermek zorunda kalmak çok sinirlendirir beni. Bence sizi de sinirlendirmeli ve şöyle ağız dolusu “Hasss...” *(Ağzını kapatır)*. Ne diyorum ben yahu? Gerçekten özür dilerim, yalandan bahsederken bile böyle oluyor işte birden. Ancak az önce size yalan söylemiş olmama rağmen, yalandan bahsederken sinirlendiğimi belirtmem ne kadar gerçekçi oldu? Tabi ki de olmadı, ama öyle yazmışım ııı yani yazmışlar. Bakın sizlere yalancısınız demiyorum. Asla! Herkes yalan söyler. Ben de.

Yahu ben çok yalancı bir adamım aslında biliyor musunuz? Gerçek hayatta bambaşka bir insanım ama şu an sizlerle daha farklı bir oyuncu. Oyun oynuyorum bakın, görmüyor musunuz? Her şey yalan! Üstüm, tüm bunlar, burada olan her şey, sonra sonlara doğru şuradan girecek olan ge....!
(Arkadan yönetmenin sesi gelir: “Heyyyy! Aptal herif! Oyununu oyna ne yaptığını sanıyorsun sen?” Holden dalgacı bir şekilde) Eyvah, patron kızdı. Hemen oyuna devam etmeliyiz, yoksa köpekbalıklarına yem eder hepimizi. *(Seslenir)* Tamam patron! Tutamadım kendimi. Pehh. Heh ne diyorduk? Diyorduk ki, yalan e kaka. Yalandan bile olsaaaaaa! *(Bu kez masanın üstüne çıkar.)* Haydi geçelim!

5.KUŞ

TOPLUM

HOLDEN: *(Masanın üstünde seslenmeye başlar)* Heyyyy patron! Heyyyyy! Bakın cevap vermiyor işte. Heyyyy! Gelsene haydi gel gel! *(Kasılır)* Ne oldu? Bakın benim arkamda olduğunuzu anladı. Toplumu karşıma alamam dedi. *(Kahkaha atar.)* Biz şu an bir topluluğuz. Değişik bir adamı dinlemeye gelen sanatsever insanlar topluluğu. Yaaaa, alsın bakalım bizi karşısına. Adamı kalemimizle çizer, biletimizle tokatlar, hicvimizle yerin dibine sokarız! Heyyyy sen kim oluyorsun be!

Bir toplumda yaşıyoruz, toplumsallaşma sürecinde birbirimizin türlü özelliklerini öğreniyoruz daha sonra toplumsallaştığımız toplumda bize biçilen toplumsal rolü oynuyoruz. Toplumun bizden beklentilerini karşılayamadığımız ya da bu beklentilere karşı çıktığımız anda toplum tarafından dışlanıyoruz. Çok umursamasak da bu durumu, yalnız kalmanın verdiği huzursuz mutluluktan olsa gerek toplumun bazı çarklarına yenik düşüp, istediklerine yakın bir şey oluveriyoruz. Bir süre böyle devam ettikten sonra ne oluyor yahu diyoruz, nasıl da değiştik böyle, kendimize gelmeliyiz diyoruz. Sonra kendimize gelinilebilirliğin şüphesi ile bocalamaya başlıyor ve bireysel olarak bazı özelliklerimizde yolunda gitmeyen bazı durumlar olduğunu anlıyoruz ve baş kaldırıyoruz kendimize gelinilebilirliğin hükümdarına! Kimsin ulan sen, kimsiniz ulan siz, ben kimim ulan, benim yerim ne burada ya da orada? *(Bitkinleşir ve masadan yavaşça iner)* Diye hızlı hızlı düşündükten sonra, çıktığımız masadan inip, hem kendimiz hem de bizden istenilen beklentileri yerine getirebileceğimizin farkına varıp oturuyoruz koltuğa ve başlıyoruz rolümüzü oynamaya. *(Bitkin, masaya geçer bir şeyler yazmaya başlar.)*

6.KUŞ

BİREY

HOLDEN: Hepimiz bir bireyiz. Bireysel özelliklerimiz var. Bu özelliklerimiz doğrultusunda toplum bize bir şeyler biçiyor belki de. Bunun dışındaki yaşantımda bir öğretmenim ben biliyor musunuz? Özel gereksinimi olan bireylerle çalışan bir öğretmen. Şu an sizinle öğretmen gibi konuşacağım. Fazla ciddi gelebilir. Hepimiz bireyiz, özelliklerimiz farklı, gereksinimlerimiz farklı. Bir dakika! Oyunun dışına çıkıyorum ve patron bir şey demiyor! *(Yönetmenin sesi gelir "Devam et.")* Bir hayli şaşırtıcı. Zihnimiz yerinde, bedensel uzuvlarımız yerinde, duyu işlevlerimiz sağlam! Ah ne güzel. Her şeyimiz tam. Siz öyle sanın. Bir gün gelir tüm bunlardan yoksun hale gelirsiniz. İşte o zaman, özel bireylere ayrılmış koltukları ve park yerlerini işgal ettiğiniz için, otizmi olan birinin takıntısını şımarıklık sanıp annesini utandırdığınız için, farklılıklarından dolayı çocuğunuzun sınıfında olmamasını istedikleriniz için bin pişman olursunuz! Yapmayın. Farkında olun. Sadece sizin işinize yarayanların değil, toplumda bulunan her bir bireyin farkında olun ki bir gün sizin de farkınıza varsın diğer at gözlüklüler. Kendinizi diğer insanlardan ayıran özellikleri *"ah ne kadar farklıyım"* diye kasıla kasıla düşünüyorsunuz. Yani farklılıklarınızın bilincindedesiniz. Kendinizin değil, farklılığın farkına varmanız dileği ile. Esen kalın. *(Gider gibi yapar. Işık söner. Bir süre sonra koşarak gelir ve masanın üstüne oturur. Gülmeye başlar.)* Hop öğretmen gitti oyuncu geri geldi! Doğru söyleyin gitmeye kalkanız oldu mu? Daha durun bitmedi yahu. Buradayız. Haydi o zaman birlikte 1,2,3 deyince "geç" diyoruz. 1,2,3 Geç!

7.KUŞ

AİLE

HOLDEN: Şu hayatta bizi bizden daha çok düşünene ne denir biliyor musunuz? Evet ne denir? Cevap bekliyorum. Ya da durun sonunda buluruz cevabı. Bir gün bile çıkar gözetmeksizin bizim iyiliğimizi düşünen, yardımcı olan, her şeyimize koşan ve bizi ilgiden bunaltan insanlardan bahsediyorum. Bazılarımız bunlara aptal diyebiliyoruz, bazen de öff yeter artık bu ne yahu tamam bunaldım da diyebiliyoruz. Bizi sevmesinin altında hiçbir neden yatmayanlar, arasak da bulamayacaklarımızdan bahsediyorum. Aileden... Ailelerimizden... Ailemiz diyebildiklerimizden. Anneden, babadan, kardeşten... Belki de biraz daha dışarıdan. Aile diyebileceğimiz sevdiklerimizden. İşte bu sonuncuyu kavrayabilmek çok zor. Geçtiğimiz kuşlarda bahsedilen şeylere dikkat etmemiz gerekiyor bunun için. Neden? Çünkü bunu en iyi ben bilirim ve ben bir ukalayım, ben bir bilgeyim ve ben bir aptalım. Bu üç özelliğimden hangisini öne koyduysanız, o derecede de söylediklerimi alacaksınız. Bizim biz olmamıza sebep olan her şeyin başında gelen aile ve içindeki tüm unsurlar, birey olmamıza yardımcı olduğu gibi susup bir köşede durmamıza da neden olabilir. Biz, bizler! Siz, sizler! Sen, senler! Senler yeni, ben ekledim. Neyse konu dışına çıkmayalım. Sanki siz çıkıyormuşsunuz gibi. İşte böyle şu an bir aile olduk, bana yardımcı oluyorsunuz, çıkarsız, tamam bilet olayı başka (gülümser). Ailenin ya da biraz uzak ailenin içindeki herhangi bir unsurun kaybı, kayıptır. Hem de büyük bir kayıp! Sizi olduğunuzdan daha farklı düşünmeye itecek, kötü ya da iyi yapacak bir kayıp. Her şey değerli ve değer verilmesi gereken her şey işte orada. Evinizde, arka sokaktaki apartmanda, yanınızda, arkanızda, bir kabristanda, bir hastanede belki. İşte buradaki tüm işimiz bitince gidin ve farkına varın bazen ikinci plana ittiğimiz şeylerin. (*Bekler.*) Yavaş yavaş sıkıcı bir hale gelmeye başlıyor oyun, farkında mısınız? Geçelim mi? Hazır mısınız gerçekten? Geçelim.

8.KUŞ

DERİNLİK

HOLDEN: *(Eline bir kâğıttan gemi alır)* Bu geminin ne olduğunu biliyor musunuz? Aslında kayık da denebilir buna. Ama ben gemi diyeceğim. Bakın şuradakiler de ışık. Kendim çizdim. Karanlıkta başkaları da görsün diye. Denizin en derin yerinden ha bire geçip duruyor bu ışıklı gemi. Biri görüyor onu karadan, karanlıkta ne de güzel aydınlatıyor diye düşünüyor denizi. Denizden yansıyan ışığın şairaneliğini düşünüyor sonra. Beylik laflar ediyor sonra *“denizin en derin yeridir kalbim, denizin altındaki canlılığın, kalbimin derinliklerindeki duyguların, ortak girişimi olarak kurulmak istenen liman şirketinin patronu kim olsun acaba?”*ymiş. Liman şirketi ne ulan salak! Ne güzel bir şeye başlamıştın, bok et hemen onu, aferin sana. Sonra ışıklı geminin güvertesinde kitap okuyan bir kadın görüyor, yanında da üç tekerlekli bisikleti olan bir küçük kız çocuğu. Bu herifin kafa derinlerde bir yerde kaybolmuş anlaşılın. Neyse, bir yokuştan inerek, daha da yaklaşıyor gemiye. Gemi geçip gidiyor, gamzesi olan ve gamzesi ile küçük tekerlekli bisikleti olan küçük kız çocuğu gülümsüyorlar. Ne kadar da güzel gülümsüyorlar. Seviniyor adam nedensiz. Gitmeseler keşke diyor, sürekli geçerler mi acaba buradan diye düşünüyor. İçinden geçiyormuş adeta o ışıklı gemi, öyle diyor. İlk orada görmüş, denizin en derin noktasında geçen o ışıklı gemi, sürekli geçiyormuş o günden sonra.

İşte bakın, derinliğine kadar inilebilen değişik bir konu daha. Derinlerimize indiğimizde ne kadar da savunmasız kalabiliyoruz. Kalsın istiyoruz, ama o gelip geçmeyi ve bunu tekrarlamayı tercih ediyor. Belki de güzergahı o. Ne yapalım, boş verelim. Veremeyiz de işte hani. Öyle işte. *(Kızar.)* Dünyanın en gereksiz iki kelimesini yan yana getirip, saçma sapan bir cümle kurdum. Öyle işte! Ne öylesi, ne iştesi be! Geç, geçelim, sinirleniyorum.

9.KUŞ

BOŞLUK

HOLDEN: *(Turna yapmak için kağıdı eline alır ve ayaklarını sahneden aşağı sallayarak sahnenin ucuna oturur.)* Hiç böyle bir tiyatro sahnesinin ucuna oturup aşağı atladığınızda bir boşluğa düşüneceğinizi hissettiğiniz oldu mu? Bana şu an oluyor. Denemek isteyeniniz var mı? Buyurun lütfen, çekinmeyin. *(Önlerden bir seyirci gelir)* Sallayın ayaklarınızı böyle, gözlerinizi kapatın, aşağısını uçsuz bucaksız bir boşluk gibi düşünün. Derin nefes alın. Ayaklarınızı dik bir şekilde uzatın. Bakın böyle. Gözleriniz kapalı görmeye çalışın. Hayır gözlerinizi açmayın. *(Bir süre bekler, seyirciyi izler, ne yapıyor gibi bakar.)* Hayır göremediniz, lütfen, yerinize geçebilirsiniz, teşekkürler. *(Aniden sahneden atlar ve çok arkalara gitmeden seyircilerin arasında gezinmeye başlar.)* Hah işte! Gözleriniz kapalıyken bile görebiliyorsanız eğer, üzgünüm bir boşlukta kaybolup gitmek üzeresiniz demektir. Gözler kapalıyken görülebilecek şeyler genelde yok olduklarında, bir boşluk oluşur. Bizi içine çeken bir boşluk. *“Hişt selam, beraber kaybolmaya ne dersin”* diyen bir boşluk. İnsan bir *“merhaba iyi akşamlar nasılsın”* falan der. Ama öyle de bir boşluk ki, bizi her şeyden arındırabileceğine inandığımız bir boşluk. *(Aniden koşarak sahneye çıkar.)* Veeee işte benim boşluğum burası! Bu sahne! Bu perde! Bu koltuklar, bu ışıklar... Beni arındırsın diye buradayım belki. Belki bir şeyler anlatmak için, belki öylesine. Burada kaybolmuyorum ben ama! Burası benim dünyayı gördüğüm yer. Dünyayı ben böyle görüyorum! Buranın patronu benim. *(İçeriden yönetmen seslenir: “Hadi ulan oradan!”)*

10.KUŞ

TUTSAKLIK

HOLDEN: *(Sandalyenin arkasına saklanır.)* Ama tutsağız da hepimiz, bir şeylerin tutsağı değil belki ama bir şeye tutsağız. Güzel ya da kötü herhangi bir şeye... Kurtulmaya çalışıyorsak bu tutsaklıktan, kötüdür de diyemeyiz güzeldir de. Bizi tutsak eden her ne ise, ya da tutsağı olduğumuz; odur bizi bağlayan. Sandalyenin arkası değil! Sandalyenin arkasında tutsaklık mı olur be? Kuşlar kafeslerinde tutsaklar, çıkıp evin içinde dolaştıklarında özgür. Özgür değil aslında serbestler demeliyiz. Serbestlik camdan kaçmayı getirebilir ama özgürlük öyle değil. Özgürlük bir amaca bağlı tutsaklıktır aslında. Kuşun kafes içinde iken, düşündüklerini bilemeyiz. Amacını da bilemeyiz. Kuş beyinli diye hakaret olarak kullandığımız olumsuz bir sıfatın asıl sahibi kuş mudur sizce? Kuşlar en özgür ve bilinçli tutsaklardır aslında. İçimizde bizi tutsak eden şeyler bizi bitiriyorsa, kaçın o duvarları rutubetli pislik içindeki yerden. Ama o tutsaklık, özgürlüğümüzle uyum içinde ise, hayat oranın gardiyanlarına güzel. *(Bağırır)* Gardiyaaaaan! Hey gardiyaaaaan! Gel sarılayım! *(Kahkaha atar.)* Evet çok değerli “*değişik bir adamı dinlemeye gelen sanatseverler topluluğu*” birazdan kendimle çelişeceğim. Hazır mısınız? Geçelim!

11.KUŞ

ÖZGÜRLÜK

HOLDEN: Gerçeği söylüyorum size. Gerçeği farklı bir şekilde de olsa söylüyorum. Kimin canı neden sıkılıyor gerçeği duyduğu için. Sıkıyor işte. Katil oluyor. Her gerçeğin yaşama hakkı vardır. Her gerçeğin! Katil olunmalık bir durum yok, özgürlüğümüz önemli. Özgürlük, engellenmemek, sınırlandırılmamak demektir. Özgürlük, engelleneceğini ya da sınırlandırılacağını düşünüp baş kaldırmak demek değildir. Bazı özgürlük kısıtlayıcı hareketler, her türlü unsurun iyiliği içindir. Tutsaklık değildir. Şu an ben hepinizden özgürüm! İstediğimi ama her istediğimi söyleyebilirim. Biriniz çıkıp da bir şey diyemez! Ama bu bir özgürlük değil, şu anı gasp etmektir. Çoğu zaman gasp ediyoruz işte, bazı özgürlükleri. Kabullenemiyoruz. Bize dayatılan özgürlük fikri, her kafada çok farklı olabilir ama farklı durumların birbirine karşı özgürlük fikri ılımlı ve karşıt durumu saçma sapan sınırlandırıcı söylemlere maruz bırakamayacak ölçüde olmalıdır. Yine müthiş konuştum. Hayır eleştiremezsiniz. En fazla anlamadım daha da aç dersiniz. Hayır anladığınız kadardır burada konuşulanlar derim ve açmam ben de. Daha fazlasını söylememek benim özgürlüğüm. Sizler de özgürsünüz, ama çıkıp salondan gitmekte imtina edenleriniz vardır muhakkak. Neden? Çünkü ses çıkarabilirsiniz, dikkat dağıtabilirsiniz; ya da telefonla konuşmuyorsunuz, saygısızlık olur diye. Tabi ki de olur sakın öyle bir şey yapmayın bu arada. Hah işte tam olarak da bu! Sizin özgürlüğünüz, benim buradaki durumuma ket vurmamalı, saygı duymalısınız özgürlüğünüz ve siz! Ben size saygı duyuyorum. Emin olun! Size bir haltlar dikte etmiyorum. Size kendimi açıyorum. Anlatıyorum. Susuyorum. *(Güler ve turna kuşunu seyircilere fırlatır).*

12.KUŞ

ÖZLEM

HOLDEN: *(İçeri gider, salata malzemeleri getirir. Tabak doludur. Son malzemeleri kesmektedir.)* Sirke sevmiyorum. Yorucu bir tadı var. Acı, ekşi ya da her neyse... Tatlı değil onu biliyorum. *(Malzemeleri doğramaya başlar.)* Salata yiyeceğim. Doyurmuyor fakat hafif sanırım. Doyduğumu zannettiriyor. Ha bir de! Hafif ya hani, galiba uçabilirim bu sayede. Özgürce, uçup gidebilirim istediğim yere. Salata sayesinde... *(Gülerken parmağını keser.)* Offf! Ya da kanadım kırılabilir böyle. Düşerim öylece, bir çöle... Susuz bir yere... *(Gülerek)* Ama olsun. Yerim ben salatamı yine. Çok kafiyeli konuşmaya başladım. *(Parmağını yara bandıyla kapatır.)* Şimdi hazır sayılır. Kanatlarım da salata da. Biraz zeytinyağı, biraz limon... Ve biraz da tuz... *(Salatayı tabağa koyar, koltuğa oturur ve yemeye başlar.)* Ben salatamı bitireyim *(İştahla yemeye devam eder.)* Bir saniye lütfen az kaldı. *(Salata biter, tabağı masaya koyar.)* Çok güzel olmuş. Bulaşığı sonra yıkarım artık! *(Sandalyede oturup ayaklarını masanın üzerine uzatır.)* Ertelemek gerek bazen her şeyi ya da bazı şeyleri. Evet! Sonra yaparım deyip, ayağını şöyle sehpa uzatmak gerek. Beklemek ve düşünmemeye çalışmak gerek bazen. *(Aniden)* Ayağın uyuşup, yorulduğunda da hayıflanmak, ertelediklerine. Ayağa kalkmak, uyuşan ayağınla gıdıklanırcasına yürümek ve pencereden dışarı bakmak. Yoldan geçenlere, su satan çocuklara, gelip geçenlere ve zaten geçti galiba dediklerimize. Ve hala bakmak geçmişimize, bizi bekleyen bulaşıklarımıza rağmen. *(Koltuğa doğru gelirken gözüne bir fotoğraf takılır ve bakar.)* Ne kadar da özlem duyulacak bir fotoğraf! Fotoğrafa, çekildiği yere, fotoğrafı çekene; tanımasam bile. Özlem; yer, kişi, zaman ayırt etmez. Özlediğin anı hatırlatan bir yabancıyı bile özletir. Taşı, toprağı, ağacı bile. O kadar da acımasızdı işte özlem! *(Düşünceli)* Özlem sadece geçmişe mi duyulur? Geleceğe duyulamaz mı yani? Hayal ettiklerimize, gelecekte umarım olur diye baktıklarımıza duyamaz mıyız özlem? Hayal kırıklığı riski olsa da. *(Güler.)* Dedim ya, özlemin her türlü acımasız ve riskli.

13.KUŞ

YALNIZLIK ve SİNEKLER

HOLDEN: *(Sandalyesine oturur ve masanın üzerindeki bir sinirle masadan atar ve aniden)* Artık kalkıp gider misiniz? Sahiden ya, beni rahat bıraksanıza artık! Kendimle kalmama izin versenize! Ya da yemeğe kalın. Hafif bir şeyler yeriz. *(Yüzü düzelir ve yere attıklarını toplamaya başlar.)* Evet, salata! Uçarız sonra beraber, izleriz; kimler nasılmış bakarız yukarıdan. Biriyle el ele gezen yalnızlara, koca bir tiyatro dolusu yalnızla ya da gerçek yalnızlara bakarız. Hikâye buluruz onlara. *"Bak bu parası olmadığı için yalnız. Bu sevgilisi olmadığı için yalnız. Bu da evi olmadığı için yalnız..."* deriz. Sonra aranızdan biri sorar belki. *"Sen ne tür bir yalnızsın?"* diye. Ben de cevap veririm. *"Tek başıma uçarken, kanadım kırılrsa; yüzlerce kilometre öteye, başka bir yalnızlığa içine düşecek kadar yalnız."*

(Hızla konuyu değiştirir.) Haydi gidelim artık buralardan, çaresizliğimizi bırakalım ama umudumuzu cebimize koyalım. Gidelim, gidebildiğimiz yere kadar. Bizi anlayabilecek insanlar bulalım. Ama onları anlamak için uğraşmayalım. Onları uğraştıralım bizi anlamaları için. Deliye dönsünler. Yaptığımız şeylere anlam veremesinler. Sonra küçük bir çocuğun elinden tutalım, yürüyelim. Onun güldüğü şeylere gülelim, onunla ağlayalım. Pamuk şeker alıp sevinelim, yere düşürüp üzülelim. Dünyaya bir de elinden tuttuğumuz çocuğun gözüyle bakmayı deneyelim. Bir parka gidelim. Köpek görelim, yaklaşıalım sevmek için. Korkalım çocuk gibi ve ağlayalım. Birinin yardımıyla dokunalım sonra o tatlı köpeğe, sevinelim yarı korkulu. Çocuğu bırakalım güvenli bir yere ve kendimiz deneyelim bu kez çocuksuz bakmayı çocukça dünyaya. Eğer beceremezsek, arkamızdakilere bakmamız gerekecek, geride bıraktıklarımıza. *(Ayağa kalkar eski bir kitabın arasından bir kâğıt çıkarır ve okur.)*

"En ucuz getirilmiş aşk, bedelini bir başkasının ödediği aşktır. Böyle bir aşkta, ucuzdur doğrusu... Beyaz bir akdeniz evinin duvarında, kanatlarını kaşırken; bir insanoğlunun ölümcül bir hareketle elini kaldırdığı anda, o ele yakalanmadan uçup kaçabilen bir böcek, sinekler... Üç yüz altmış derece görüş açısına sahiptirler. Yani biz insanoğlunun tabiriyle arkalarını da görürler. Kıskanılacak bir durum olabilir. Kim bilir nasıl olurdu dünya,

arkamızı da görebilseydik. Sinekler, aklın her zaman işe yaramayacağı gerçeğinin somutlaşmış örneğidir. İnsanoğlu dünyadaki en zeki canlı olsa da, bir sinek kadar kolaylaştıramadıktan sonra hayatımı; bu neye yarar ki? Belki de bir sinek kadar mutlu olmak vardı, mutluluk diye bir düşünce olmasaydı. Eğer düşünceyse yaşam, güçse ve soluksa ve yokluğu ölümse düşüncenin; öyleyse ben mutlu bir sineğim ister yaşayayım ister öleyim."

14.KUŞ

KARMAŞA

HOLDEN: Farkındasınızdır, bir oyunun içindeyim. Yazar ne olacağını bilmeden kalem sallayıp duruyor. Beni yazıyor, kendini de karıştırıp. Her yazdığı kelimedede oyunun sonunu düşünüyor. Mutlu olmayı elbette istiyorum. Ama yazar da acımasız işte! Mutlu etmeyecek beni, biliyorum. *(Vazgeçer.)* Aslında yazar acımasız değil. Böyle bir insanın nasıl mutlu olabileceğini düşünüyor ve kafası karışıyor olmalı. Umarım mutlu eder beni. Yoksa onu kötü sözler söylerim. "Mürekkebin bitsin!" "Kağıtların yansın!" ve "Kalbine batsın o lanet olasıca kalem!" *(Şaşırır)* Çok ağır oldu sonuncusu.

Ama zaten kalbine batmıyor mu kalem yazarken? Bir yazarın mürekkebi kalbindedir. Kalemi batırır kalbine ve mürekkep alır, yazmayı sürdürür. Kalemin ucundaki mürekkep bitene kadar devam eder batırmasının acısı. Sonra tekrar saplar kalbine. Sanki acı ile mürekkep anlaşmış gibi. O kadar eş zamanlıdır işte; acının başlangıcı ile mutluluğun bitişi. Yazar, yardım eder bana ama mutlu eder beni. Ne olur değiştir şu durumu! Mutlu et beni, haydi bak bekliyorum. *(Gözlerini kapar ve bekler birden tebessüme başlar.)* Bunu kastetmemiştim ama neyse. *(Kahkaha atar.)* Kes şunu! Gülmek istemedim. *(Ağlamaya başlar.)* Kes artık! *(Bekler ve kontrol eder gibi)* "Merhaba, iyi akşamlar." Sonunda serbest bıraktı beni. Hem oyunumu yazıyor hem de kendi dahil oluyor oyuna. Böyle bir karmaşa yaratmaya hakkı yok oysa. Yoksa ben mi yaratıyorum bu karmaşayı. *(Sinirlenir.)* Yahu durdur şunu! Bu benim oyunum, her ne kadar sen yazsan da. Hadi diğer kuşa geçelim haydi oyun oynamayı kes! Yönetmen bitti bir de yazar aptalı çıktı şimdi! *(İçeri gider üstüne farklı bir ceket giyip gelir ve bir de şapka takar.)*

15.KUŞ

YÖNETMEN'in SAVUNMASI ve ŞANS

YÖNETMEN KILIKLI HOLDEN: (Sesini hafifçe değiştirerek.)

Merhabalar, iyi akşamlar. Şu geri zekalı hazır çıkmışken, bir tanışalım istedim. Efendim ben bu oyunun yönetmeniyim. Elimden geldiğince, sizler hoş vakit geçiresiniz diye, mümkün olduğunca eğlenceli tutmaya çalıştım. Fakat olmadı. Olmuyor galiba. Şu geri zekalı ve yazar bozuntusu içine sıçtı oyunun. Kusura bakmayın lütfen. Ancak bu kadar düzeltebildim. Biz bir sürü şey düşünelim, yazdığı farklı duygu ve hissiyatları en iyi şekilde sizlere sunmaya çalışalım. Bu geri zekalı Holden içine etsin. Adını söylemedi değil mi o aptal size? Efendim, bu salağın adı Holden. Sonradan kendisi koymuş adını, önceki adını kimse bilmiyor. Hangi ülke vatandaşı belli değil. İsminin anlamı derin. Yani derin derken, kelime olarak derin. Yani kelime olarak derin derken, yahu bildiğiniz Holden'ın Türkçe 'de ki karşılığı Derin! *(Bu sırada Yazar'ın sesi gelir: Bir sor bakalım, ne diye yazıldı bu oyun. Bir şey yazmak öyle ha deyince olur mu efendim, siz söyleyin lütfen seyirciler. Yok kalmamış, edebiyata saygı kalmamış. Oysa çok iyi oyun yazıyorum ben inanın. Bunlar bu hale getirdi bunu. Gerçekten ben iyi bilirim oyun yazmayı. Neden biliyor musunuz? Ben de bir ukalayım, ben de bir bilgeyim ve ben de bir aptalım!)* İyice karıştı ortalık, tımarhaneye döndü burası, ben kaçıyorum! Haydi görüşürüz, konuştuklarımız aramızda kalsın lütfen. *(Çıkar ve Holden olarak geri gelir.)*

HOLDEN: Az önce gelirken yönetmeni gördüm, sizinle mi konuştum? Yahu söyleyin, söyleyin çekinmeyin lütfen. Söylemeyeceksiniz, iyi peki öyle olsun. Millet nerelerde ne oyunlar oynuyor, bizim oynadığımız oyuna bak. Peh! Bir de kendini oyuna dahil etmeye çalışması yok mu şunun? Havalara bak! Madem öyle kendin oynasaydın! Şansıma tüküreyim. *(Korkar)* Şansıma mı tüküreyim! Özür dilerim. Kendime tükürdüm karşınızda. Şans aslında biziz çünkü. Dört yapraklı bir yoncanın şansı temsil etmesi gibi, biz de kendi aptallığımızın temsilimiz. Biz derken kendimi ayrı tutuyorum kusura bakmayın.

Çünkü ben bir bilgeyim şu an. Bu arada şansımı seviyorum, öyle dediğime bakmayın. Çok şanslıyım aslında. Neden mi? Geçelim!

16.KUŞ

AŞK

HOLDEN: *(Sandalyeyi öne doğru sürükleyerek çeker ve oturur.)* Ben duygusuz bir adamım, ruhumun da olduğunu pek düşünmüyorum. Duygularımı aramaya çıktığım bir gün yine karşıdan karşıya geçmeye çalışıyorum, önce sola, sonra sağa bakıyorum ama yolun ortasında tekrar sağa bakmayı unutuyorum ve bir kaza geçiriyorum. Neyse ki yalnızca 13 yaşındaki bir çocuk bisikletiyle çarpıyor. Bana bir şey olmuyor. Çocuğun dizi kanıyor. Çok üzülüyorum. Neden sağa bakmadım diye, sonra çocuk kulağıma bir şeyler diyor. Saçmalama be diyorum. Gerçekten, diyor. Ben bu kez sağa bakıyorum ve diyorum ki haydi yol kenarına geçelim, başka bir kaza yaşanmasın. Çocuk yine kulağıma bir şeyler diyor. Yahu bu çocuk sürekli kulağıma bir şeyler demeye devam edecek mi diye düşünürken irkiliyorum çocuğun *“Sen duygusuz değilsin, duygularını yoğun yaşadığından gözünün biri sönüyor senin, dikkat et”* demesiyle. Ayağa kalkıp bisikletine biniyor, dizinde yara yok. Pedala basıyor ve gidiyor, ben uzunca bir süre onu izliyorum ve dediklerini düşünüyorum. E dizindeki yara nasıl iyileşti? Neler söyledi o velet bana? Kamyon çarpsa daha iyiydi galiba. Sonra yolun karşısında bir kadın görüyorum. İyi de bu çocuğun dizi nasıl iyileşti diye bağırıyorum kadına. Kadın *“Sen iyileştirdin be adam!”* diyor. Nasıl olduğunu düşünerek kadının yanına karşıya geçmeye çalışıyorum. Kadın tam ben yürüyecekken yolun ortasında sağa tekrar bakmam uyarısında bulunuyor. Ne iyi bir kadın! Bir bisiklet kazasına daha dayanamam. Sonra kadının gözlerine bakıyorum, hafif gülümsüyor, bir çift güzel gamzesi de var aman Allah’ım ben neler söylüyorum, ah ulan bisikletli çocuk! Kadın gülümsüyor gamzesi var, gözleri de gözlerime bakıyor, ulan diyorum yapma, yapma işte bir bisikletli çocuğa uyma! Sonra *(kalbini göstererek)* şuramda bir şey hareket ediyor, terliyorum. Yoldan kamyonlar geçiyor rüzgârı üşütmüyor beni terli olduğum halde. Gülümseme be kadın! Gamzelerin var, yapma işte! Yapma diyorum yapma, o kelime, işte o kelime *(Söylemek istemez)* yahu biliyorsunuz işte o kelime. Bileniniz varsa siz söyleyin lütfen!.....Evet, Aşk! Ah ulan bisikletli çocuk. Yahu gülümsemesene gamzelerin var. O gamzelerin içinde yaşamak istiyorum yapmasana artık şunu. Dur lütfen bakma gözlerinle oha bir de

yüreğiyle bakıyor. Abartma ne olursun! Artık... Her Şey için çok geç olduğunu anlıyorum. O  harf dklyr ağzımdan “aşk”sın sen. Kadın, evet diyor. Demesene yahu, deme yle. Ve ben amansız bir duygu hastalığına yakalanıyorum. AŞk! İyileŐmek istenmeyecek kadar güzel bir hastalık olduğunu anlıyorum. Ah ulan bisikletli ocuk! Elimi tutuyor kadın, küçük elleri. Ne kadar küçük, güzel ellerin var. Tutmasana! Tuttu ve yol kenarında yürümeye başlıyoruz. Yoldaki sokak lambası yanıyor birden, bir de bank çıkıyor nereden olduğu bilinmez. Yuh! Koca yol kayboldu deniz oldu birden. Oturuyoruz sokak lambasının altında, bankta, denizi izliyoruz. Elimi tutuyor bir elinde de bir kitap peydah oluveriyor. Kitap okumaya başlıyor. O okudukça ben başlıyorum konuşmaya ve kadın kitabı kapatıyor:

(Sokak Lambası Őiirini arkadan gelen fon ile okumaya başlar.)

Tanıdık bir yüz, ses, nefes...

Tüm bunların bir arada olması,

tek seferde, hayret verici.

İçine binlerce “aaa” doluyor ağzın, o denli!

Heyecanını gizleyemeyen,

nc sınıf çocuğunun Şiir okuyuŐu gibi.

nlğnn yakası buruŐmuŐ,

onu düzelten annesi gibi

merhametli...

Susarsın, bir yudum su vermez de,

kaybolurken el verir

kuyuya düŐmüŐ düŐleri

ıkarır gibi.

ve...
nokta koyamadığın, koysan da bitiremediğin
bir cümleinin tüm ögeleri gibi;
devrik, ama anlamı,
ötede,
üstte, yukarıda sanki.

El verilmiş yarınlar ulaşmış olma gayesi
kurtaracak gibi,
kuyuya düşen yalnızlığı sanki.

Tutuşmuşlar elleri, bir bankta,
sokak lambasının cimri ama yüklü aydınlığında
kurumuş bir denizi,
iki çift göz
dolduruyor, inan ki...

(Şiir bittikten sonra derin bir iç çeker.) Ya işte öyle kalakalırsınız işte.
Sabahtan beri bik bik ötüp duruyorum. Düştüğüm duruma bakın, ya da
çıktığım durum daha doğru olur.

17.KUŞ

SEVGİ

HOLDEN: (Sandalyeyi geri yerine koyar ve bir not kâğıdı alır eline okur.) Kadın da durur mu, yapıştırmış cevabı. (*Gülerek*) Hakikaten öyle, yapışkanlı not kağıtlarından. Neyse *“Her daim en güzel ve en mutlu an değil sevdayı yaratan... Başımı kaldırdığımda sürekli göreceğim aydınlığın yansımasıdır sevdası, yüreğimin...”* Ah ulan bisikletli çocuk! Diyorum ve kapı çalıyor. Kapıya bisiklet bırakmışlar. Ne alaka? Ah ulan bisikletli çocuk senin işin bu yine! Not bırakmış bir de *“bisiklete bin ve git”* diye. İstemsiz binip sürmeye başlıyorum. O bankın orada buluyorum kendimi, birden sokak lambası yanıyor. Kadın oturuyor, kitap okuyor. Beni fark etmedi. İzleyeyim bari diyorum, bisikleti yavaşça götürüp sokak lambasına bağlıyorum. İzlemeye başlıyorum. Ne kadar hızlı okuyor kitabı. Şaşkınım! Dayanamayıp *“Ne kadar hızlı okuyorsun?”* diyorum. Korkuyor ve bana bağıyor. Bölmesene diyor, tam dalmıştım. *“Niye böyle yapıyorsun?”* diyor. Ben *“Şaşkınlıktan sordum.”* diyorum. Olmaz diyor, sen benim gibi kitap okuyamazsın ve bir daha da turna kuşu yapma diyor. Yahu ne alaka diyorum. Öyle işte diyor. Öyle işte ne ya? Yan yana gelen iki kelimenin anlamlı oluşu gibi *“Seni seviyorum.”* diyorum. Hayır diyor, sevme, istemiyorum. Ya seviyorum ne yapayım, izin mi isteyeyim. Sevme diyor, ya ben sevemezsem diyor. Yahu sevmek karşılıklı bir eylem mi diyorum. Her şey öyle diyor. Değil diyorum inandıramıyorum. Evet haklısın diyorum, sen de seversin belki diyorum. Sevmem diyor! Ne biliyorsun diyorum, öyle işte diyor. Bak yine anlamsız iki kelime. Ah ulan bisikletli çocuk! Sevdim diyorum ne yapmalıyım şimdi? Bisikletli çocuğa sor diyor. Arkamda da o velet. Diyor ki bir de çok *bilmiş* *“Yahu izin ver. Sevmesine izin ver.”* Sen nerden biliyorsun ulan velet. *“Sen beni tanı mıyorsun?”* diyor. Ne bileyim ben ilk defa gördüm. Sonra bisikletli çocuk kayboluyor. Başım o an zonklu oluyor. Benim aklımı simgeliyormuş bu bisikletli çocuk, anlıyorum. E iyi de bu işi kalbimiz yapmaz mıydı? Kadın diyor ki, *“Aklını kullandın ve duygularınla ortaklık kurdurdun, aferin sana.”* Aferin mi? Sözlüden yüz aldım sanırım. Yazılı ne zaman diye soruyorum. Kadın kalkıyor, sarılıyor. Çok güçlü, kemiklerim çatlayacak neredeyse. Sonra ben de sarılıyorum. O sarılmayı bırakıyor. Bisikletli çocuk çıkıyor yine, bırak diyor,

“o başka türlü sarılır. Rahat bırak, izin ver.” Ellerim iniveriyor birden, gamzeleri çıkıyor ama gülmüyor. Gülsene be kadın. Gül de çıksın gamzelerin. Gülmüyor, gamzelerini de alıp gidiyor. Bana versene diye bağıriyorum gamzelerinden birini. Sanıyorum ki filmlerdeki gibi koşup birbirimize sarılacağız. Sandığım olmuyor. 3 tekerlekli küçük bisikletli bir kız çocuğu çıkıyor kadının yüreğinden, geliyor bana doğru. Gamzeleri var, üstelik gülümsüyor da. *“Beklemesin dedi gitsin dedi hadi git bence. Belki gelir diye düşün bir süre sonra vazgeçeceksin zaten.”* dedi küçük kız. Ulan bu muhitin veletleri nasıl konuşuyor böyle? Ah ulan bisikletli çocuk. Kadın arkasını dönüyor. Heyecanlanıyorum, gitmesene be adam! Diye bağıriyor. Kendimi 3 tekerlekli bisiklette buluyorum. Kendi gidiyor. Ama sürekli her on metrede sokak lambası ve bank çıkıyor karşıma. Bilmem kaç yüzüncü banka geldiğimde başa dönmüş buluyorum kendimi, gülümseyen bir kadın, kitap okuyor, sokak lambası aydınlatıyor saçlarını.

Yok yok merak etmeyin, klişe değil. Yani uyanıyorum ve hepsi bir rüyaymış demeyeceğim. Gerçeklik tanımımı biliyorsunuz zaten! Geçelim mi? Hiç geçesim yok ama. Ne yapsak? *(Arkadan içeriye 3 tekerlekli bir bisiklet girer. Ürker.)* Geçelim geçelim.

18.KUŞ

TURNA KUŞU'nun HİKAYESİ

YÖNETMEN KILIKLI HOLDEN : *(Söylene söylene gelir.)* Kuruyemişçi mi ulan burası? Benim yerime iki dakika baksana diye çıktı gitti herif. Dükkân emanet ediyor sanki. Çişi mi ne gelmiş aptal herif! Her neyse...Aptal falan dediğime de bakmayın, hisli çocuktur aslında. Ama bazen fevri çıkışları var diye böyle davranmak zorundayım. Ayarı yok manyak herifin. Şimdi bu yazar turna murna demiş, bu Holden da tuvalete gidince bana kaldı ihale. Önce okudum oyunu, dedim turna falan ne diyor bu. Sonra oyunun sonunu okudum. Bu yazar, turna kuşu ile bir şeyler imgelemeye çalışmış. Dedim acaba olur mu? Deneyelim dedim. Denedik ve hala deniyoruz. Efendim demiş ki, bir hikâye var. O hikâye bana yön verdi. O hikayedeki turna kuşları bu oyunu yönlendirdi. Şimdi o hikâyeyi anlatayım. *(Durur.)* Aaa durun ama ezberimde yok, gidip oyun metnini alayım içeriden. *(Der ve çıkar.)*

HOLDEN: *(Sahneye gelir, rahatlamaş gibidir, fermuarını sahnede çeker.)* Oh be! Dünya varmış! Eee ben yönetmeni göndermişim. Gelmedi mi? Sesi geliyordu, ta tuvalete kadar. Ben ne bu yönetmenle ne bu yazarla, aynı ortamda hiç bulunamadım. Ya sesleniyor sürekli ya da arıyor. Yüz yüze gelemiyoruz ki hiç. Hayli ilginç bir durum. *(Masadan turna kuşu yapmak üzere bir kağıt alır ve anlatmaya başlar.)*

Japonya'ya atom bombası atıldığında Hiroşima'da 2 yaşında olan bir kız, 12 yaşına geldiğinde maruz kaldığı radyasyon nedeniyle kansere yakalanmış ve hastaneye yatırılmış. Ama durumu kötü gidiyormuş. Hastanedeki tüm doktorlar, küçük kızın ölümü için gün sayarken, küçük Japon kızı hayat doluymuş. Koridorlarda koşuyor, oynuyor ve diğer hastalara yardım ediyormuş. Hastaların arasında en sevdiği kişi ise 80 yaşlarında, kendisi gibi kanser olan yaşlı bir kadıymış. Küçük Japon kızı, ölüm döşeğindeki bu yaşlı kadını hiç yalnız bırakmamış. Kadın ölmeden hemen önce "Benim için çok geç ama, bizim inanışımıza göre; eğer bir kişi kâğıttan 1000 tane turna kuşu yaparsa, her istediği kabul oluyor. Ben yapamadım, sen yap ve kurtul" demiş

ve son nefesini vermiş. Küçük Japon kızı çok üzölmüş ama hayatta kalma arzusuyla geleneksel Japon sanatı olan origamiyle kâğıttan turna kuşları yapmaya başlamış. Neşe içinde çalıştığından ilk başlarda çok hızlı yapıyormuş. Ancak henüz 637.kuştayken hayatını kaybetmiş. Bu öykü yerel, sonra da uluslararası basında yer almış. Dünyanın dört bir yanından insanlar bu küçük Japon kızı için hastaneye milyonlarca turna kuşu göndermişler.

Birileri bizim için turna kuşu yapmayacak. (*Sahneye turna kuşları atılır ya da tepeden dökölür.*) İşte burada 999 tane ve sizlerin koltuklarının altında birer tane turna kuşu yapmak için kâğıt var. Siz kendi turna kuşunuzu yapın. 1000 olsun. İyi dilekleriniz kabul olsun. (*O sırada kâğıttan geminin üzerine ışık yanar. Gemiye geçer, geminin ışıklarını yakar. Sahne ışıkları söner.*) Ha bu arada unutmadan; Işıklı gemiler geçsin yüreğinizden, hep ama...

OYUN SONU.